

Dit is een overval!

(Rommé to drütt)

Blijspel in drie bedrijven

door

PETRA BLUME

vertaling

Jim Keulemans

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DIT IS EEN OVERVAL! – ROMMÉ TO DRÜTT** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **PETRA BLUME** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **5** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

ALI VAN DALEN - weduwe, ± 72 jaar

LENA BARTELS - een vriendin, ± 70 jaar

AGNES DE VRIES - een vriendin, ± 72 jaar

KARIN LOMAN - Mi's kleindochter, ± 21 jaar

MARTIN KRIJGSMAN - Karins vriend, ± 24 jaar

TIJDSBEPALING:

Het stuk speelt in de tegenwoordige tijd.

EERSTE BEDRIJF: 's middags

TWEEDE BEDRIJF: een week later, zelfde tijd

DERDE BEDRIJF: weer een dag later, 's middags

DECOR:

Alle drie de bedrijven spelen zich af in de woonkamer van Ali's huis. Links een deur naar de hal en de keuken, rechts een deur naar de slaapkamer en badkamer. In de achterwand een raam. De kamer is ouderwets gemeubileerd. In het midden een ronde tafel met vier rechte stoelen, verder een fauteuil, een sofa en een dressoir. Op het dressoir staat een karaf met rode port en enige glazen. Ook staat ergens een grote siervaas.

EERSTE BEDRIJF

Als het doek opengaat, zit Ali in de fauteuil, met een plaid over haar benen. Ze maakt een wat zieke indruk. Dit komt niet door werkelijke gebreken, maar door het gevoel niet meer aan het leven deel te hebben, afgeschreven te zijn. Op de tafel ligt een spel kaarten klaar. Karin, een vlot, modern meisje, komt binnen met theegelei (de pot zit in een theemuts) en een schaalje kleine gebakjes. Theeservies en dergelijke dateren uit de jaren veertig/vijftig.

KARIN: Zo oma, de thee is klaar. Je hoeft alleen nog maar in te schenken. De dames mogen komen.

ALI: Dank je, kind. Fijn dat je me helpt. Als ik jou toch niet had.

KARIN: Ach oma, schei uit. Ik doe het toch graag. Heb ik nou alles klaargelegd?

ALI: Ja hoor, goed zo.

KARIN: Wacht, een notitieblaadje heb ik vergeten en een balpunt.
(haalt een blocnote en een pen uit een la van het dressoir en legt ze op tafel)

ALI: Nee, niet op mijn plaats.

KARIN: O ja, dat is waar ook. Mevrouw de Vries houdt altijd de score bij, hè. *(legt de blocnote en de pen op een andere plaats)*

ALI: En de kaarten ook, liefje. Agnes begint altijd met geven.

KARIN *(doet zoals gevraagd)*: Waarom eigenlijk? Het is toch veel leuker als jullie om de beurt schrijven.

ALI: Dat is nou eenmaal zo gegroeid. Ik denk dat Agnes het erg vervelend zou vinden als een ander schreef of als eerste de kaarten deelde. Dat zou haar hele middag bederven. Zo is ze nu eenmaal.

KARIN: Nou, ik vind 't toch een beetje gek hoor. Jullie laten je gewoon door haar op je kop zitten.

ALI: Nee kindje, dat is nou eenmaal het ritueel. Probeer daar nou maar niet aan te tornen. *(er wordt gebeld)*

KARIN *(op haar horloge kijkend)*: Precies drie uur! Dat is ook een ritueel hè. Drie uur, geen minuut eerder en geen minuut later.

ALI: Ja, ja, dat is zo. Daar kun je de klok op gelijk zetten. Doe maar gauw open. Laat de dames niet wachten.

KARIN: Ik vlieg al, oma! *(links af)*

ALI *(voor zich heen)*: Precies om drie uur.... elke dinsdagmiddag, al tien jaar lang.... Tja.... *(zucht)*

Karin laat Lena en Agnes binnen. Agnes is een echte ouderwetse dame, keurig maar stijfjes gekleed. Ze is van nature dominant. Lena is een "grijze muis", zowel in haar optreden als in haar kleding. Ze

laat de leiding en het initiatief graag aan anderen over.

AGNES: Zo Ali, daar zijn we weer. Hoe gaat het vandaag met je?

ALI: Eerlijk gezegd niet zo best. De ouderdom komt met gebreken, hè.

Ik ga met de dag achteruit.

LENA: Wat heb je dan, lieve?

ALI: Ach, ik....

AGNES: Ben je nou eindelijk eens een keer naar de dokter geweest?

ALI: Ach, wat heeft dat voor zin. Die lacht alleen maar en dan zegt ie:

Tja, we worden allemaal een dagje ouder.

AGNES: Maar hij moet je grondig onderzoeken, dat is z'n vak.

ALI: Dat is toch allemaal al gebeurd.

LENA: 't Is me toch wat hoor.

KARIN: Kom dames, zal ik jullie jassen even weghangen?

AGNES (*met nadruk*): M'n mantel Ja, graag.

LENA: Dat is aardig van je. En m'n sjaal en hoed ook graag. (*ze geven hun sjaals, jassen en hoeden aan Karin*)

KARIN: Nou oma, als je me niet meer nodig hebt, dan ga ik maar. M'n vriend wacht op me.

ALI: Ga maar gauw, lieve kind. Wij redden ons wel. Heb je alweer een nieuwe vriend?

KARIN: Nee hoor, nog steeds dezelfde.

LENA: Heb je dit keer serieuze verkering?

KARIN (*lacht*): Ontzettend serieus. Nou, veel plezier dames!

ALI: Heb je de huissleutel bij je?

KARIN: Heb ik, oma. Doe! (*links af*)

AGNES: Doe! Dat vind ik toch zo'n vreselijke uitdrukking. Doe!
Waarom niet gewoon: dag of tot ziens.

LENA: Ach, dat roept de jeugd nou eenmaal.

ALI: Gaan jullie toch zitten. (*staat zelf wat kreunend op en neemt met Agnes en Lena plaats aan de tafel, ieder op haar vaste plaats*)

AGNES: Lena, geef mij de kaarten en het schrijfgerei eens aan. Die zijn verkeerd neergelegd.

LENA: Dan moet je maar niet op mijn plaats gaan zitten.

AGNES: Dat is jouw plaats niet. Hier zit ik altijd.

LENA: Vorige week anders niet.

AGNES: Nee, toen had ik last van de zon. En jij vond 't lekker, die warmte.

ALI (*met de woorden van Karin in gedachten*): Niet kibbelen, meisjes.

Toe Agnes, laat Lena nou maar eens schrijven.

AGNES: Lena? Hoe kom je daar nou ineens bij?

LENA: Nee hoor, dat is niks voor mij. Ik kan niet zo goed rekenen.

Trouwens, Agnes doet 't al tien jaar. (*schuift de blocnote, pen en kaarten naar haar toe*)

AGNES: Dat is ons schrift niet. Dit is een blocnote. Waar is het schrift waar ik altijd de stand in noteer?

ALI: Stil maar. Daar heeft Karin niet aan gedacht. (*staat zuchtend op, pakt de blocnote, legt deze weer in de dressoir en haalt daar een beduimd schoolschrift uit*) Hier is je schrift.

AGNES: Wel dom hoor. Ze weet toch zo langzamerhand wel dat ik dit altijd gebruik.

LENA (*vergoeijlijkend*): Ach, dat meisje heeft daar gewoon niet aan gedacht.

AGNES: De jeugd van tegenwoordig denkt nergens meer aan.

ALI: Dat is niet waar, Agnes. Karin is een lief kind en erg behulpzaam.

LENA: Zeker. Ik wou dat ik zo'n kleindochter had.

AGNES: Nou, wat doen we, praten of kaarten. Wie geeft?

ALI: Nou nog mooier. Jij natuurlijk. Dat doe je al tien jaar.

AGNES: Zo is 't. (*schudt de kaarten*)

ALI: Wacht, laat ik eerst thee inschenken.

AGNES (*legt de kaarten demonstratief neer*): Is 't weer zo?

LENA (*terwijl Ali inschenkt*): Maar lieve Agnes, zo doen we 't toch altijd.

AGNES: Daarom juist! Altijd als ik op het punt sta te delen, moet er eerst thee ingeschonken worden.

ALI: Hier, neem een petit-fourdje. O ja, een schoteltje. Alstjeblijft. (*presenteert*)

LENA: Ziet er lekker uit. Haal je ze nog altijd bij bakker Willemse?

ALI: Bij wie anders.

AGNES: Ik heb jullie gemist op de begrafenis van Maartje van Anrooy.

ALI: Ik was veel te moe.

LENA: Wat? Is Maartje dood?

AGNES: Ja. Dacht je dat ze anders begraven zou worden?

LENA: Nee, maar ik heb geen kaart ontvangen. Nou ja, ik kende haar ook niet zo goed als jullie. Hoe oud is ze geworden?

AGNES: Vierenzeventig. Ze heeft in d'r slaap een hartaanval gekregen.

LENA: Mooie dood. Daar teken ik voor.

ALI: Vierenzeventig? Dat is toch veel te jong.

AGNES: Nou, ze leek wel tachtig.

ALI: Het kan ons iedere dag overkomen.

LENA (*met volle mond*): Hè jasses, schei uit. Ik zit net zo lekker van m'n taartje te smullen.

AGNES: Praat niet met volle mond. Waar zijn je manieren?

LENA (*nasmakkend*): Daar hebbie haar weer.

ALI: Nou ja, dood of niet dood, wat hebben wij eigenlijk nog aan ons

leven?

AGNES: Ik geef. (*deelt aan ieder één kaart uit*)

LENA: Wat spelen we?

AGNES: Wat we al tien jaar doen.

ALI: Slagen maken.

AGNES: Of wou jij ineens gaan bridgen?

LENA: Dat kan ik niet eens.

ALI: En daar moet je met z'n vieren voor zijn.

AGNES: Zo is 't. (*draait de bovenste kaart van het stapeltje om*)
Schoppen is troef. Lena, wat zeg jij?

LENA: Ik zeg nul.

AGNES (*noteert*): En jij, Ali?

ALI: Ik zeg één.

AGNES: Dan heb je zeker een troefje. (*noteert*) Nou, ik hou 't dan maar op nul. (*noteert. Ze draaien hun kaarten om*) Zie je wel, dacht ik het niet. (*noteert*) Dat is dus één goed voor Ali en wij zitten één fout. Je ligt aan kop, meid.

ALI: Toch was 't riskant. Ik had maar een schoppen-driet-je.

AGNES: Ja, risico's moet je durven nemen in het leven.

ALI: Wij en risico's. Ons leven is zo saai als wat.

AGNES: Ach, we zijn toch alle drie nog goed gezond.

ALI: Nou.... gezond.....

LENA: Ja hoor. Ik wel. Jij denkt van niet, maar dat komt omdat je je verveelt.

AGNES: Als ik geld had, ging ik een grote reis maken. Naar Thailand of naar Hawaï. Nou zou ik 't nog kunnen.

ALI: Dat zou ik ook nog wel willen. Maar met dat kleine weduwenpensioentje van me, gaat 't niet.

LENA: En ik heb alleen maar m'n AOW.

AGNES: Hier AOW'ster, jij geeft.

LENA (*deelt aan ieder drie kaarten uit*): Zo'n verre reis, dat heb ik ook altijd gewild.

AGNES: Je geeft drie kaarten, suffie. We zijn pas bij twee.

LENA (*neemt van ieder een kaart terug*): O sorry.... Ja, Hawaï, dat lijkt me mooi. Met al die hoela-meisjes. Harten is troef.

ALI: Iedere maand heb ik een vijfje in de staatsloterij. Maar ik heb nog nooit wat gewonnen.

AGNES: Jij moet 't zeggen.

ALI: Hè, wat? O ja, ik zeg nul.

AGNES (*noteert*): Ja.... ik ook. En jij Lena?

LENA: Ik zeg één.

AGNES (*noteert*): Wat gedurfd. Je hebt gelijk. Als je niet durft in het

leven, mag je er ook niks van verwachten. Ali, jij komt uit. *(ze werpen beurtelings een kaart op tafel)*

ALI: O jeetje, die slag is toch voor mij. *(pakt de drie kaarten. Ze werpen ieder hun tweede kaart op tafel)*

LENA: En die is voor mij....

AGNES: Die Lena, met een troefje in de achterhand. *(noteert)*

ALI *(voor zich uit)*: Hoe kom je op onze leeftijd nog aan geld?

AGNES: Een bank overvallen.

LENA: Moet je haar horen.

ALI: Als je dat wilt. Aan de overkant is een bank.

LENA: Dat zou een mooi artikel in de krant zijn: Drie oude wijven beroven een bank.

AGNES: Zeg es even, ik ben geen wijf.

ALI: Als je een bank overvalt, ben je voor die journalisten een wijf.

LENA: Een oud wijf.

AGNES: Ach jullie.... Jij moet geven, Ali.

ALI *(terwijl ze ieder drie kaarten geeft)*: Ik zie ons al. Met maskers op.

LENA: Je loopt achter. Tegenwoordig doen ze nylons over hun kop.

AGNES: Hoofd!

LENA: Als je een boef bent, heb je een kop.

ALI: Klaver is troef.

AGNES *(in haar kaarten kijkend)*: Ik zeg drie. *(noteert)*

ALI: Drie? Is 't naar je bol gestegen?

LENA: Nou, dan zeg ik natuurlijk nul.

ALI: Zo natuurlijk is dat niet. Ze bluft wel meer. Daarom zeg ik één. *(Agnes noteert en gooit dan agressief een kaart op)* Toe maar, troef aas!

AGNES: En deze is ook voor mij. *(gooit weer een kaart op)*

LENA: Weer een troef, nou die heb ik niet hoor.

AGNES: En deze!

LENA: Allemachies.... hartenaas.

ALI: Zo kan ik ook winnen. Louter geluk.

AGNES: Ja, als je een bank overvalt moet je ook geluk hebben.

LENA: Ik zie ons al binnenkomen. Handen omhoog! En wilt u alstublieft deze zak met geld vullen.

AGNES: Ben je gek, meid. Zo beleefd is een bankrover niet, hoor.

ALI: Vertel jij dan maar eens hoe het wel moet.

AGNES *(gaat staan, doet of ze met een pistool dreigt)*: Allemaal liggen! Plat op de grond. En gauw, anders vallen er dooien!

LENA: Hoe kunnen ze je nou het geld geven als ze plat op de grond liggen?

AGNES *(speelt weer)*: Jij daar. Ja, die kale! Opstaan en die

boodschappentas met geld vullen!

LENA: Boodschappentas?

AGNES: Natuurlijk. Wou jij als oude vrouw met een zak vol geld over straat lopen? Alsof dat niet opvalt. Maar een boodschappentas vindt niemand vreemd.

ALI: Laten we nou maar verder kaarten.

AGNES (*voor zich heen*): De kunst is natuurlijk een goeie bank uit te zoeken.

LENA: Ach, hou nou maar op.

AGNES: En die bank moet je natuurlijk eerst goed bespioneren. Precies weten wanneer 'ie open en dicht gaat. Hoeveel mensen er zitten, of ze kogelvrij glas hebben, wanneer er geldtransporten zijn....

LENA: Je kijkt te veel naar televisie, jij.

ALI: Met die bank aan de overkant zou dat niet zo moeilijk zijn. Ik zit dagelijks voor het raam en ik weet precies hoe het daar toegaat. De rekening waarop m'n pensioentje wordt gestort, heb ik ook bij die bank. Dus ik kom er geregeld. Bovendien is m'n schoonzoon er kassier.

AGNES: Ideaal! Die kun je dus uithoren. O ja, ik moet weer geven. Dat doen we dus, meiden. We gaan de bank aan de overkant overvallen. (*geeft ieder vier kaarten*)

LENA (*giechelend*): Ik vind 't wel een gek idee.

ALI: Ach schei toch uit met jullie onzin. Laten we nou maar kaarten.

LENA: Ik heb eigenlijk geen zin meer.

ALI: Wat dan? We moeten toch iets doen om de middag door te komen.

AGNES: Weet je wat. We doen net of we echt van plan zijn de bank aan de overkant te beroven.

ALI: Hoe bedoel je?

AGNES: We spelen alsof we 't echt willen doen.

LENA: Ja leuk. Dat is weer eens wat anders dan slagen maken.

ALI: Een soort toneelstukje dus?

AGNES: Precies. Allereerst moeten we overleggen h oe we gaan.

LENA: Wat bedoel je?

AGNES: Als we zoals we nu zijn die bank overvallen lukt het niet. Wie is er nou bang voor drie ouwe dametjes?

ALI: Hoe dan?

AGNES: We moeten ons als mannen verkleden.

LENA: Als travestieten!

AGNES: Nee suffie. Dat zijn mannen die zich als vrouwen verkleden. Wij doen het omgekeerd.

ALI: Dat noem je ook travestiet. Dat weet ik nog uit de jaren dat ik bij een toneelclub was.

AGNES (*geïrriteerd*): Wat doet 't er nou toe hoe 't heet? Wij verkleden ons als mannen, als kerels. Dat maakt veel meer indruk.

LENA: Ik weet niet of ik het wel leuk vind als man rond te lopen.

AGNES: 't Is toch maar voor even. We verkleden ons hier en als de kust veilig is, lopen we snel naar de overkant. (*speelt weer. Nu met zware mannenstem*) Dit is een overval. Allemaal op de grond liggen of ik schiet. Alleen jij, kleine kale, ja, jou bedoel ik. Vul die boodschappentas met al het geld dat er in de kas zit. En gauw wat, als je ongelukkige leven je lief is!

ALI: Boodschappentas? Zulke kerels lopen toch niet met een boodschappentas.

LENA: Ja, dat wou ze toch zelf. Dat zei ze net nog. Geen zak maar een boodschappentas.

AGNES: Hè, wat een zeurpieten zijn jullie toch. Toen wisten we toch nog niet dat we als mannen zouden gaan. Nou goed. (*valt weer in haar rol*) Jij kleine kale, jij bent toch de kassier. Vul die zak met geld!

LENA: Hoe weet je nou dat 'ie kaal is?

ALI: Dat is 'ie ook niet. Mijn schoonzoon heeft een mooie kop met haar.

AGNES (*slaakt diepe zucht*): Hopeloze gevallen zijn jullie. Laten we maar weer gaan kaarten. Wat is troef? (*draait de bovenste kaart van het stapeltje om*) Hé.... een joker! (*tegen Ali*) Heb je alweer vergeten de jokers uit het spel kaarten te halen? Nou, de volgende kaart dan maar. Ruiten is troef.

LENA (*giechelend*): Als we die bank overvallen en 't gaat mis, staan we met z'n drieën voor joker.

AGNES: Waarom zou het mis gaan? Jij moet 't zeggen Lena.

LENA: Wat? O.... ja.... even kijken. Ik wil er nul.

AGNES: En jij, Ali?

ALI: Ik... Nee... ik ook nul.

AGNES: Wat een durfallen zijn jullie. Echt dappere meiden om op bankroof te gaan. Nou, dan vraag ik vier slagen. (*ze spelen hun kaarten uit*)

ALI (*die de eerste slag krijgt*): Nou heb ik er toch één!

AGNES (*die de drie volgende slagen binnenhaalt*): Wie zegt er nou ook nul als 'ie zo'n hoge troef heeft!

LENA: Daardoor zit ik met m'n troef acht toch nog goed.

AGNES (*noterend*): Ali en ik zijn dus alle twee fout.

LENA: Als bankrovers zitten we alle drie fout.

AGNES: De vraag is: hoe komen we aan mannenkleden?

LENA: Die kun je toch huren.

AGNES: Als de politie daar achter komt, zijn we er meteen bij.

ALI (*aarzelend*): Ik heb nog kostuums van Johan in de kast hangen.

LENA: Van je overleden man?

AGNES: Dat is het! Ook z'n overhemden, dassen, sokken en schoenen?

ALI: Ja. Het is wel twaalf jaar geleden dat hij stierf, maar ik heb nooit iets weg willen doen.

AGNES: Halen! Nu meteen.

ALI: Wat bedoel je?

AGNES: Die kleren natuurlijk. We passen ze meteen.

ALI: Ja maar....

LENA: Doe 't maar, Ali. 't Is zo spannend. Veel leuker dan kaarten.

ALI: Jullie lijken wel gek. *(maar ze gaat toch braaf naar de slaapkamer)*

AGNES: En dan moeten we ook nog een revolver hebben, of een geweer. Om ze te bedreigen.

LENA: Jasses nee. Ik kan geen bloed zien.

AGNES: 't Is toch maar een spel. Als we het werkelijk deden, zou je natuurlijk ook iets anders kunnen verzinnen, een afleidingsmanoeuvre of zo.

LENA *(gretig)*: Hoe dan?

AGNES *(geïrriteerd)*: Ja, dat weet ik niet zo één-twee-drie. Moet ik dan alles verzinnen?

LENA: Ja, daar ben je roverhoofdvrouw voor.

AGNES: Roverhoofdman. We gaan toch als mannen verkleed.

LENA: Dat is waar. Hè, ik voel me zo lekker opgewonden net of ik twintig jaar jonger ben.

AGNES: Niet gek toch. Een bankoverval als verjongingskuur.

LENA: Gelukkig dat 't maar een spelletje is.

AGNES: Nou ja....

LENA: Je wilt toch niet.... In 't echt?

AGNES: Waarom eigenlijk niet?

ALI *(komt op met twee herenkostuums)*: Kijk, dit waren Johans beste kostuums. Hij had nog twee oudere pakken, maar ik herinnerde me ineens dat ik die indertijd weggegeven heb aan het Rode Kruis. Ik kon het toen niet over m'n hart verkrijgen z'n zondagse kostuums ook mee te geven.

AGNES: Ze zijn wel een beetje ouderwets hè. Met die brede revers. Dat is toch helmaal uit de mode.

LENA: Daar heb je haar weer. We hoeven er toch niet mee naar een modeshow. Alleen maar de bank aan de overkant overvallen.

AGNES: Dus je hebt er maar twee?

ALI: Dat zei ik toch.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto